

ΕΚΔΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐφροσύνης εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. Λάμπρου Ἐννάλη, (συνέχ.). — René Sosta : Η ΕΥΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προσηλωτικά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ρωσίᾳ βρούβλια 6.

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου, ὅπερ δημοσιεύσομεν προσεχῶς, τοιαύτης δὲ ἔτυχε τοῦτο εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, ὥστε ἔνδεκα ἐκδόσεις ἤδη ἀριθμεῖται.

Ἡ Πεπίτα Χιμένεσ, ἀνεδημοσιεύθη ἐν ἐπιφυλλίδι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Μαδρίτης: Revista de España καὶ Imparcial, μετεφράσθη εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐν δὲ τῇ ἀγγλικῇ ἐδημοσιεύετο συγχρόνως ἐν Λονδίνῳ καὶ Ἀμερικῇ, δὲν ὑστέρησε δὲ καὶ ἡ Journal des Debats νὰ παράσχη τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς; ἐκτενῆ τῆς Πεπίτας περίληψιν, σχεδὸν μετάφρασιν.

Ἡ ἔκτακτος ὑποδοχὴ, ἣς ἔτυχε τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ πρωτότυπον καὶ μάγον τοῦ ἔργου, τὰς βαθεῖας ψυχολογικὰς γνώσεις, εἰς τὸ λεπτόν καὶ σκιωπικόν, τέλος, πνεῦμα τοῦ συγγραφέως δὸν Ἰωάννου Βαλέρα — τοῦ γονιμιωτάτου καὶ ἀναμφιδόλου τοῦ λεπτοτάτου τῶν συγγραφέων τῆς συγχρόνου ἰσπανικῆς φιλολογίας, — ὅστις, ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἔργῳ, ἀναδείκνυται ὡς ἀριστος ἀνατόμος τῶν ἀποκρῦφων τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, πεποῖθαμεν, θὰ διέλθωσιν εὐαρέστου ὥρας, ἀναγινώσκοντες καὶ ἐνίοτε συμμετέχοντες τῶν πόνων τῆς συμπαθοῦς Πεπίτας.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ πρωτοτύπου, ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρτωρίου Φραβασίδη.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

Ἐπροσεκλήθησαν δύο ἰατροί, ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν ὁ πρίγκιψ δὲν ὤμιλει πλέον, καὶ ἀδιστακτικῶς ἀπεφάνθησαν, ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἐκ διαρρηξέως ἀνευρίσματος· ἄλλως τε δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν σώσωσιν. Ἡ φυλὴ τῆς Μίσσας κατέχει τὸ μυστικὸν φυτικὸν δηλητηρίου, τοῦ ὁποίου ἀντιφάρμακον δὲν ὑπάρχει, καὶ τοῦ ὁποίου ἀδύνατον ν' ἀνευρεθῶσι τὰ ἔχνη. Ἡ μικρότερα δόσις τοῦ δηλητηρίου τούτου ἀρκεῖ νὰ φονεύσῃ τὸν ἰσχυρότερον ἀνθρώπον, οὐδέποτε δὲ ἀπέτυχεν ἡ χρῆσις του. Ἐκείνο μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ πρίγκιπος. Τὸν με-

τέφερον εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐξέπνευσε καὶ ὁμολογῶ, ὅτι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν μετενόησα. Τὸν παρετήρουν μὲ ὄμμα τοσοῦτον τυφερὸν, ὥστε πιστεύω, ὅτι τοῦτο ἐτάραξε τὰς τελευταίας στιγμὰς του. Παρατήρησα, ὅτι ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπανειλημμένως εἰς τὸ στήθος, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ὑποδείξῃ τοῖς ἰατροῖς πολὺτιμὸν τι ἀντικείμενον, ὅπερ θὰ τοῖς ἀνέθετεν. Ὁφελήθη τῆς ταραχῆς, εἰς ἣν ἐνέβαλε πάντας ὁ ἀπροσδόκητος ἐκεῖνος θάνατος, ἠρεύνησα τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ καὶ εὔρον περγαμηνήν, ἣν ὑπεξήρξα. Ἦτο δωρητήριον, γεγραμμένον διὰ χεῖρός του, δι' οὗ παρεχώρει ἀπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν εἰς τὸν ἀνεψιὸν του κόμητα Πεζάρου. Ἐκαύσα τὴν περγαμηνὴν ἐκείνην. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐγὼ καὶ ἡ Μίσσα ἠγρυπνοῦμεν παρὰ τὴν κλίνην του ἤμην ἡ μόνη κληρονόμος τῆς περιουσίας τῶν Καβάλι καὶ ἐλευθέρα! Ἰδοὺ τί ἔπραξα διὰ νὰ μὴ σὲ ἀφήσω, καὶ κρῖνε, τί δύναμαι νὰ πράξω ἵνα σὲ διατηρήσω!

Ὁ μαρκήσιος τὴν ἤκουεν ἀκίνητος. Ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο.

Καὶ οὐδεὶς ἠννόησε τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο; ἠρώτησε μηχανικῶς, ὅπως διακόψῃ τὴν σιγὴν.

Ἡ πριγκιπέσσα ἐμειδίασεν.

Ἐγκλημα! καὶ τίς ἠδύνατο νὰ με κατηγορήσῃ; ὁ πρίγκιψ μὲ ἐλάτρευεν· οὐδεὶς δὲ οὔτε κἂν ὑπώπτευσεν τὴν μεταξὺ μας ἔριδα, διότι ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἔλαθε χωρὴν τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μας! Ἐκλαίον ὡς ἡ δυστυχιστέρα τῶν συζύγων! Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κόμης Πεζάρου μὲ παρηγόρει. Ἐφρόντισα ὅμως καὶ ἐγὼ νὰ τὸν παρηγορήσω διὰ τὴν θλίψιν, τὴν ὁποῖαν πιθανὸν νὰ ἠσθάνετο, δὲν ἐξέφραζεν ὅμως, ὡς ἀληθῆς εὐγενῆς, καὶ τῷ εἶπον:

— Τὴν περιουσίαν τοῦ θεοῦ σας θεωρῶ ὡς παρακαταθήκην, ἣν θὰ σᾶς ἀποδώσω ἀκεραίαν.

Ἐτῷ προσέφερον ἀμέσως τὴν κατοχὴν τοῦ ἐν Ρώμῃ μεγάρου του καὶ τὰς τιμιτικὰς γαίας, αἵτινες μοὶ ἦσαν ἀχρηστοί, καὶ διὰ τῆς γενναϊότητος ταύτης κατέ-

κτησα ἐπὶ τοσοῦτον τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ, ὥστε πιστεύω, ὅτι καὶ ἂν ὠμολόγουν τὴν ἀφορμὴν τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκιπος, ἤθελε μοὶ συγχωρήσῃ τὴν χρῆσιν ὅλων ὁμοῦ τῶν δηλητηρίων τῆς Λοκούστης καὶ Μωριμβιλιέρης.

Πλησιάζασα δὲ πρὸς τὸν μαρκήσιον τῷ εἶπε:

— Τί μὲ ἐμελλε διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο μέγαρον τοῦ Πάπα Σιξτου Δ' καὶ δι' ὀλόκληρον τὴν Ἰταλίαν; Μόνοι οἱ Παρίσιοι μὲ ἐλκύωσιν, οἱ Παρίσιοι, ἔνθα ἐπιθυμῶ νὰ κατοικῶ διὰ νὰ εἶμαι πλησίον σου, διὰ νὰ δύναμαι νὰ σὲ βλέπω καθ' ἐκάστην. Συνέλαβον πρὸ πολλοῦ σχέδιον, ὅπερ δὲν ἠδύναμην νὰ τὸ εἶπω, ἐνόσφ ὁ πρίγκιψ ἔζη. Ἐὰν ἦσο ὡς ἐγὼ ἐλεύθερος, Ὀλιβιέρε, τί χαρὰ ἂν ἐνούμεθα διὰ πάντος, ἂν συνδεόμεθα διὰ δεσμοῦ, ἐν μόνος ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ θραύσῃ! Δι' ὁποῖας εὐχαριστήσεως θὰ ἀντήλλασον τὸν τίτλον τοῦ πρίγκιπος διὰ τοῦ μαρκησίου. Ἄς ἔχωμεν ὀλίγην ὑπομονήν· ἡ μαρκησία, τὸ γνωρίζω, εἶναι καταδικασμένη. Ὅθ' ἀποθάνῃ ὡς ἡ μήτηρ της καὶ δὲν θὰ μᾶς κάμῃ νὰ περιμεῖνωμεν πολὺ. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πάθῃ τι· τοῖλάχιστον μὴ τὸ πιστεύσης· ὅτι ἀπαξ ἔπραξα δὲν θὰ ἐπαναλειφθῇ. Ὡς πρὸς τὸν πρίγκιπα διαφέρει, διότι εὐρισκόμην ἐν τῷ δικαίῳ μου. Μὲ ἠπειλεῖ. Ὅθ' καθίστατο δῆμιός μου. Ἐὰν ἔβλεπες τὸ βλέμμα του, ἐὰν ἤκουες τὴν φωνὴν του, θὰ ἠννόεις ὡς ἐγὼ, ὅτι τὸ μίσός του ἦτο ἀπειρον, καὶ ὅτι ἐπρόκειτο μεταξύ μας περὶ ζωῆς ἢ θανάτου. Ἐπρεπε νὰ ὑπερασπισθῶ καὶ δὲν μοὶ ἔμενεν ἄλλο μέσον. Καὶ ἐν τούτοις, ἂν δὲν μᾶς ἐχώριζεν, ἤθελον πολὺ ὑποφέρει πρὶν φθάσω εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἄλλ' ἐπρότιμησα μᾶλλον, τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος παρὰ νὰ παύσω νὰ σὲ βλέπω· νὰ ἀνήκῃ εἰς ἄλλην, χωρὶς κἂν νὰ δύναμαι ν' ἀγωνισθῶ, ὅπως σὲ κρατήσω, δὲν εἶναι δυνατόν. » Διὰ σὲ λοιπόν, διὰ σὲ μόνον ἔπραξα πάντα ταῦτα. Ὀλιβιέρε. Σκέψθητι ὅθεν πόσον σὲ ἀγαπῶ. Εἰπέ μοι, ὅτι ἐὰν ἡ μαρκησία ἀπέθνησκε, δὲν θὰ μὲ περιεφρόνεις καὶ τοι ὑπῆρξα ἐρωμένη σου, καὶ θὰ μοὶ ἦνοιγες τὸν οὐρανόν. Νὰ γίνω σύ-